

Eurooptimistou může dnes být pouze neevropský člověk.

Autor: Alexandr Dugin

Ještě něco doutná v našem lidu, co ho odvrací od propasti zvané moderní Evropa, ale setrvačnost směřování je příliš silná a úsilí, které je nutné vynaložit na opravdovou konzervativní revoluci, musí být obrovské.

Jak se nevyhnutelný konec Evropy týká Ruska? To je složitá a živá otázka, vzhledem k tomu, že ruská kultura, náboženství a sama ruská civilizace má evropské a středomořské kořeny. Rusko je část věčné Evropy a osud Starého světa nám nemůže být lhostejný, vzhledem k tomu, že ve značné míře je i naším osudem.

Věčná Evropa: tři kasty

Současná evropská civilizace je historickým pokračováním civilizace středomořské. V této posloupnosti převládá indoevropská složka a základní jazykovou a kulturní matricí Evropy je indoevropská tradice.

Pokud si připomeneme rekonstrukci třístupňového systému **Georgese Dumézila** (1898-1986, francouzský komparativní filolog, který se mj. zabýval analýzou protoindoevropského náboženství a společnosti, pozn. překl.), uvidíme před sebou sociologický obrázek Evropy, jejíž společenský řád trvale ovládá princip tří hlavních kast: kněží, válečníků a výrobců.

V různých historických etapách a pod různými označeními se s takovou stratifikací evropských společenství skutečně setkáváme.

Klasickým projevem takového řádu se jeví nejstarší éra středomořských společenství počínaje obdobím achájských výbojů a homérského Řecka. Podobný systém byl charakteristický pro klasické Řecko a Řím, s výjimkou období úpadku, kdy se posilovala politická pozice „městských obyvatel,“ což přineslo smíšení vyšších kast s delokalizovanými rolníky a nový typ – obchodníka, který byl cizí klasické indoevropské společnosti. Tento typ obchodníka se vytvořil spolu s degradací a materializací vojenské třídy (což je popsáno v Platónově *Státu* jako fenomén timokracie), ale mohl se vytvářet i „dole“ specifickou sociální odchylkou bývalých zemědělců nebo městských řemeslníků. Nedá se vyloučit, že vytvoření typu obchodníka bylo důsledkem vnějších vlivů ve vztahu k indoevropskému kulturnímu okruhu, například fénických a obecně semitských, kde byl obchod široce rozšířenou společenskou činností. Obyvatelé měst, občané („měšťané“) představovali v městských řeckých státech specifické sociální prostředí, ve kterém byly tři klasické složky indoevropské společnosti deformovány. Přinejmenším to tak popsal Aristoteles v *Politice*. Moc božských králů-kněží (posvátná monarchie) se proměnila v tyranii. Vláda vojenské aristokracie se změnila

v dominanci finanční oligarchie a organické samořízení etnicky stejnorodých a solidárních občin (politea) se změnilo v „demokracii,“ moc náhodného a nejednotného davu sjednocovaného pouze obyváním stejného městského teritoria.

Řím v éře svého rozkvětu indoevropské třístupňové hierarchie opět vrátil správné proporce. Ovšem i v Římské říši bylo období úpadku charakterizováno podobným jevem vytváření nediferencované městské většiny.

Rozšíření křesťanství, které není původním indoevropským kulturním fenoménem, ale stalo se jím v rámci řecko-římského kulturního kontextu, umožnilo oživení základů indoevropské kultury, což vyvrcholilo v evropském středověku.

Na konci středověku opět zvedá hlavu městské „občanské společenství,“ roste význam obchodnické třídy – konec konců buržoazní Evropa Anglie, Holandska a Francie s konečnou platností právně ustanovuje demokratický společenský model. Důležité je, že hlavní postavou evropského novověku se stává buržoa (obchodník, podnikatel, makléř), který se v klasických indoevropských společnostech nacházel buď na jejich periferiích, nebo úplně chyběl. Podrobnou a detailní sociologickou analýzu role a funkce buržuje podávají ve svých programových pracích známí evropští sociologové Max Weber – s obhajujícím přístupem (v češtině: Weber, Max: *Metodologie, sociologie a politika*. Praha. Oikoymenh, 2009. Kapitola Protestantská etika a duch kapitalismu.) a Werner Sombart – s kritickým přístupem (Sombart, W.: *Der Bourgeois*. München und Leipzig. Duncker and Humblot, 1913. V ruštině: Zombart, V.: *Buržua*. Nakladatelství Nauka, 1994).

A tak, podle Dumézila, současná západoevropská civilizace je indoevropská svou přirozeností a původní strukturou a proto se v jejích základech nalézá trojfunkční (třístupňový) model. Ale novověk do této struktury vnesl a postupně postavil do centra element geneticky cizí této indoevropské struktury, který je v konceptuálním konfliktu s její klasickou matricí.

Úpadek Evropy podle Spenglera, Danilevského, Sorokina

Jestliže Dumézilova analýza tří hierarchických stupňů (tří společenských funkcí) ukazuje na významný odklon novověké Evropy od indoevropské pyramidy s objevením se indoevropskému společenství cizí postavy buržuje, pak jiní autoři používající civilizační přístup k problému (Oswald Spengler, Nikolaj Danilevskij, Pitirim Sorokin) se shodli v názoru, že cyklus evropské civilizace se dostal do fáze úpadku. Římsko-germánský svět (podle Danilevského) prožívá epochu stárí, ztrácí svou životní sílu, energii, rozkládá se v materiálnosti a smyslovosti. Spengler celou svou teorii postavil na doložení toho, že faustovský duch dovedl Západ k duchovní katastrofě, život organické kultury uhasl a změnil se v čistě technickou a odcizenou civilizaci. Pitirim Sorokin ze svého pohledu tvrdil, že Evropa v novověku dosáhla konce smyslové fáze rozvoje svého sociokulturního systému a octlá se na okraji propasti. Sorokin rozlišoval celkem tři typy sociokulturních systémů: systém idejí (čistě duchovní), idealistický (vyvážený) a smyslový (materialistický). Když smyslový systém dochází ke svému konci a úpadku, znovu jej nahrazuje systém idejí, k čemuž podle Sorokina má dojít i v Evropě v blízké době.

Všechny tyto teorie mluví o tom, že v rámci evropské civilizace jako celku (jakkoliv je tento rámec u různých autorů odlišný) současný moment této civilizace představuje **terminální fázi**, období rozpadu, úpadku, degradace a agónie. To znamená, že evropský Logos se nalézá v poslední třetí fázi své cyklické manifestace – na protipólu dětství Evropy v období antickém a její dospělosti v dobách evropského středověku.

Desakralizace Evropy (Guénon, Evola)

Ještě mnohem ostřejší diagnózu stanovili novověké Evropě tradicionalisté. Podle francouzského tradicionalisty Reného Guénona, evropská moderna se stala výrazem **anticivilizace**, ztělesněním všeho toho, co protiřečilo duchu, Tradici, posvátnosti. Sekularizace, humanismus, naturalismus, mechanicismus a racionalismus, podle Guénona, jsou projevy ducha zvrácenosti, který ovlivňuje všechny společnosti, ale který právě v moderní Evropě získal tak absolutní a rozsáhlé postavení, že byl povýšen na normu a princip. Období úpadku znaly i tradiční společnosti, ale současná Evropa vytvořila v plném smyslu antispoolečnost, ve které jsou všechny přirozené proporce narušené: božské transcendentní měřítko je odmítnuto, religiozita odvržena na sociální periferii, naproti tomu se nejvyššími hodnotami staly materie a množství, pomíjivost a smyslovost, individualismus a egoismus.

Guénon tvrdí, že vše co má vztah k Tradici v Evropě není ve skutečnosti evropské a v mnohem čistší a plnější formě to lze nalézt u národů Východu. Ve skutečnosti je evropskou jen fragmentace Tradice, její zkreslení a překroucení, převedení na nízkou lidskou a racionalistickou úroveň. Guénon interpretuje Západ doslova jako zemi, kde zapadá slunce duchovnosti a přichází „soumrak bohů.“

Téměř stejně hodnotí soudobou Evropu italský filozof Julius Evola, který nicméně uvádí, že evropská tradice přítomná v antice a středověku a sahající svými kořeny do heroické epochy, ještě může být obnovena a Západ může být zachráněn z této propasti, do které ho uvrhla současnost. Obnovení tohoto heroického ducha Západu bylo pro Evolu životním dílem. Ale ve vztahu k novověké Evropě měl ta nejpřísnější negativní hodnocení, neboť vycházel z toho, že v této periodě máme co dělat s Antievrovou, s její zlomovou degenerací a deformací. Buržoazii Evola považoval za dekadentní třídu a demokracii, racionalismus, scientismus a humanismus za formy duchovní a sociálněpolitické nemoci.

Oba, Guénon i Evola, konstatovali úplnou a hlubokou desakralizaci (odsposvátnění) Evropy, ale Evola doufal v možnost resakralizace. Guénon to považoval za málo pravděpodobné a předpovídal Starému světu brzkou a nevyhnutelnou smrt.

Otázka genderové agendy současné Evropy

Při hodnocení vztahů mezi pohlavími v současné evropské civilizaci se názory různých autorů hluboce liší. Na jedné straně, podle úvah švýcarského Johanna Bachofena a německého Maxe Wirtha, Evropa je postavena na patriarchátu a v závislosti na vzdalování se od prastaré éry matriarchátu tyto patriarchální tendence (apollinismus, dominance mužského racionalismu)

narůstají. Novověká racionalistická filozofie a věda takové názory na první pohled potvrzují. Z takových analýz vycházeli mnozí filozofové života (Friedrich Nietzsche, Henri Bergson, Ludwig Klages, Max Scheler, Georg Simmel, Leopold Ziegler, Hermann Keyserling a další), kteří vyzývali k osvobození se z „otcovské dominance“ v evropské kultuře. Na druhé straně však Julius Evola a někteří další myslitelé, například Otto Weininger, poukazovali na to, že novověk vyzdvihl jako prioritní materialistické, smyslové, empirické hodnoty odpovídající spíše ženskému kosmickému principu. Proto Evola formuloval tezi, že žijeme v éře kaliyugy, kde převládá princip „temné ženskosti,“ chaosu, zmatku a smrti, což nejvíce odpovídá právě ženskému negativnímu aspektu. Evropa je v tomto smyslu koncentrací takové „temné gynekokracie,“ královstvím bohyně Kálí, ve kterém naopak pro mužský heroický princip obecně není místo. Pokud zdroje evropské tradice, podle Evoly, spočívají v heroickém mužském principu, pak evropská současnost je přímým protikladem tohoto principu, jeho antipodem.

To je potvrzováno rozšířením feminismu a rozsáhlou legalizací homosexuálních vztahů a různých zvráceností.

Tři pohledy na osud Západu

Počátky středomořské civilizace předurčily základní parametry jejího historického bytí až do dnešní doby. Proto když mluvíme o „úpadku Evropy,“ o krizi západní civilizace, ať už vědomě nebo nevědomě máme na mysli krizi Logu světla, apollónskou tragedii (Dugin, A.G.: **V poiskach tjomnogo Logosa**. Akademičeskij projekt, 2013). To je maximálně explicitně vyjádřeno u Evoly, ale o něčem analogickém uvažují i všichni ostatní autoři, kteří stanovují západní civilizaci smrtelnou diagnózu. Ať už si to uvědomujeme nebo ne, pokud mluvíme o krizi Západu, máme na mysli krizi apollónského Západu, Západu antiky a středověku.. Právě za Apollóna truchlí ti, kteří rozpoznali katastrofičnost soudobé západní kultury (*pozn. překl.: k apollinismu a apollónskému principu, viz např. J. Evola: Jezdit na tygru. Tritón, Praha 2009*).

Pokud tomu tak je, finální fázi historického cyklu středomořské civilizace musíme chápat jako „Apollónův odchod,“ jeho „odstranění,“ „zmizení,“ jeho „útěk.“ V takovém případě je počátečním bodem středomořské civilizace moment radikálního vítězství Apollóna nad Kybelé, Velkou Matkou, a konečným bodem, v němž se nacházíme, Apollónovo oslabení, jeho pád, konec jeho vlády. Tajemné mýty o nadcházejícím konci vlády Diovy, zejména příběh o spolknutí Métis a zrození Atény mohou mít přímý vztah k témuž (*pozn. překl.: pokud jde o mýtus samotný viz např. Métis*). **Konec západní civilizace je koncem vlády apollónského Logu světla.**

V takovém případě z pohledu samotného apollónského Logu je tato historie cestou po klesající křivce, z vyššího bodu do nižšího. Vrchol je počátkem středomořské kultury, dno je současným místem, na němž se nachází západní civilizace. Abychom si představili toto schéma názorněji, tak první fáze – druhé tisíciletí před Kristem – byla ranným stádiem, Apollónovým dětstvím, od poloviny 1. tisíciletí před naším letopočtem do středověku bylo stádium Apollónovy zralosti (odpovídající rozmachu platónismu) a nakonec slábnutí, stáří a degenerace Logu světla v novověkém racionalismu až do iracionální agónie v éře

postmoderny.

Pokud však tu samou křivku budeme sledovat z pohledu Logu temnoty Kybelé, obrázek bude ve své podstatě jiný. Na počátku bude podřízení ženského principu mužskému, ale pro Logos Kybelé tento apollónský počátek není jeho začátkem. Logos Kybelé svými kořeny sahá hluboko do předindoevropské nebo neindoevropské minulosti. S ním sousedící oblasti jsou například Egypt nebo prostředí semitské (pokud zůstaneme ve Středomoří). Proto Kybelé vidí Apollónův vpád jako epizodu a to celkem rychlou, ve srovnání s hlubinným podzemním obdobím Velké Matky. Nicméně v helénských mýtech uznává svoji porážku v titánomachii a gigantomachii a truchlí pro své děti, které zahynuly rukou olympských bohů. V té míře, v jaké slábne Apollónova moc, se postupně **osvobozuje**, rány Titánů se postupně hojí a Titáni se začínají pomalu ubírat k zemskému povrchu.

Jako první z Titánů se na Olymp vrací Prométheus. Titán se snaží napodobit bohy, se svou chthonickou moudrostí převezme jejich posvátné schopnosti vlády. Pro velkou Matku je to pokrok a je to tak správně, protože v míře ve které slábnou síly bohů, narůstají síly Titánů. Novověk je jejich dobou. „Pokrokem“ je třeba rozumět pouze úspěch chthonických a hypochthonických sil, uvolnění starodávných sil uvězněných v Tartaru. Je to pomsta hory Otris, protiútok armády Gigantů na Flegrejských polích, útok na Olymp. Konec západní civilizace a cesta k tomuto konci je pro chthonické síly opravdovým rozvojem, pokrokem, naplněním existence a dosažením dlouho očekávaného triumfu. To je podstatou humanismu moderny.

Na druhé straně může výsledkem pokroku být „království ženy“ (křesťanská Apokalypsa to popisuje jako „babylónskou nevěstku,“ „ženu oděnou purpurem a šarlatem,“ „sedící na šelmě,“ viz *kapitola 17. Janova Zjevení v Novém zákoně, pozn. překl.*). To se shoduje s definicí naší doby jako éry kaliyugy, fáze vlády temné bohyně Kálí, podle hinduistické tradice.

Ti, pro které žádná krize západní civilizace neexistuje, v převážné většině k západní civilizaci nepatří. Není to hlas západní civilizace, je to hlas Logu temnoty. Eurooptimistou může dnes být pouze neevropský člověk.

Jednotná Evropa: Říše zahrad Apollónových

Zde je třeba ujasnit, jak je možné Evropu chápat.

O existenci Evropy můžeme mluvit od počátku 2. tisíciletí před Kristem, konkrétně od vpádu a usazení se indoevropských kočovných válečnických solárně-patriarchálních národů ve Středomoří, kdy vznikla do současnosti jediná panevropská civilizace vykazující řadu zásadních charakteristik. To je středomořská civilizace ve svém čtyřtisíciletém rámci.

Tato civilizace se obecně vyznačuje rozhodnou dominancí apollinského logu, vertikální hierarchickou strukturou světa, společnosti a myšlení, solárním kultem uctívání nebeských bohů, třístupňovým systémem kast, jednoznačným patriarchátem a logocentrismem. Evropa je zemí Apollónovou, zemí boha s lukem a lyrou, je projekcí hyperborejského Severu a jeho

primordiální (původní) tradice. Příběh o únosu Evropy (Európy) Diem v podobě býka je možné interpretovat v tomto případě jako vzetí ženského matriarchálního principu z chtonického prostředí a jeho přenesení do nebeské oblasti mužské nebeské dominance. Sem patří také příběhy o proměnách pozemských žen v souhvězdí, například Dionýsova manželka Ariadné, která tak jako i sama Európa pochází z Kréty, považované za ohnisko matriarchální kultury. Na historické úrovni tomu mohla odpovídat praxe kočovných válečnických kmenů (především indoevropských) tradičně pociťujících nedostatek žen (kvůli obtížím kočovného života a permanentních válek vedených pastevci – muži), která spočívala v získávání nevěst z usedlých a převážně matriarchálních zemědělských společenství (Dugin, A.G.: *Etnosociologija*. Akademičeskij projekt, 2011). Apollón je na archaických památkách zobrazován jako pastýř nesoucí na plecích jehně. Odtud pochází celá řada pastýřských metafor; pastýř v kontextu apollinské kultury je král, prorok, patriarcha a dokonce i Bůh.

Opravdová Evropa znamená **nepodmíněnou dominanci Apollónova Logu světla nad Logem temna Kybelé**. Logos temna Kybelé je v evropské kultuře potlačen, navíc Kybelé v tomto kontextu ztrácí legitimní právo na disponování autonomním Logem, je odsouzena k mlčení, němotě, temné kakofonii nesrozumitelných zvuků. Zem je bez rozumu v rozumném nebeském vesmíru Apollónově. Pouze Dionýsos, bůh šílenství, má klíč k myšlení Velké Matky.

Tato dominance Apollóna nad Kybelé s pevným postavením Dionýsa na straně Olympu je také definicí jediné opravdové Evropy. Ženský princip unesený olympskými bohy se proměňuje solárním působením v panenskou Pallas Athénu, božství, ve kterém, i když jsou uchovány znaky ženského principu (tkaní, had Erichthonios doprovázející všude Athénu), dominují přísně mužské vlastnosti: rozum a odvaha, archetypální přednosti první a druhé indoevropské kasty. Moudrost Athény odpovídá žercům a posvátným králům. Její odvaha je statečností druhé kasty. Tkalcovství je symbolem řemeslníků integrovaných do celkového třístupňového systému. Za takových okolností je Evropa jako unesená žena vyjmutá z chtonického prostředí projekcí Athény, to znamená, že je takovou nádobou ženskosti, ve které se vlastně ženské proměnilo transmutací v mužské, solární, olympské.

Athéna, jsa pannou, nejenže nerodí, ale sama se nenarodila v plném smyslu slova, tak jak vyšla z hlavy Diovy, postrádajíc spojení se zemí a ženstvím. Evropa je synonymum transmutace ženského principu – přírody, matérie, hmoty – do mužské struktury, do eidetického světa (*tj. světa podstat, oproti materiálnímu světu vnějškových projevů, pozn. překl.*). Je to přenesení z dolního do horního, potvrzení nebeské země ztělesněné formou zahrady. **Zahrada, to je zkulturněná příroda**. Je to antiteze lesa a dříví (což znamená matérie), tak jako oseté pole je antitezí nahodile rostoucích divokých rostlin. Pole a zahrady jsou výtvořky mužů, projekce jejich regulující racionální vůle. Je to nižší úroveň olympského kosmu, ale Démétér, bohyně úrody, má strukturu proměněného ženství, které je součástí světelného a očišťujícího mužského kontextu. Bohyně Rhea a Gaia, princip Kybelé, jsou proměněny v bohyně kultivované půdy, kdy je veškerá pozornost soustředěna na mužské sémě a ne na onen materiální základ, do kterého sémě vstupuje aby se ujalo, vyrostlo a nechalo zrodit nové sémě. Nikoliv půda na poli rodí obilné klasy, ale semeno (z *agronomického hlediska vlastně ano, ale pro vyjádření vztahů mezi ženským a mužským principem by bylo snad vhodnější tento vztah popsat tak, že ženský princip rodí, zrozuje, tj.*

dává vzniknout materiálnímu světu, klasu viditelnému, zatímco sémě, mužský princip, metafyzicky skrytá podstata ze světa idejí, ji oplodňuje, vkládá in-formaci, čehož smysl se v Duginově připodobnění poněkud ztrácí, pozn. překl.). Rostliny v zahradě nerostou proto, že jim dává existenci Matka Země jako v lese, ale proto, že pečlivý a pracovitý zahradník je zasadil a opečovával v souladu s promyšleným a realizovaným plánem, eidetickým programem (zde není jasné, zda autor myslí zahradníkem resp. realizací jeho plánu mužský princip, protože pak by na původní „divoké“ úrovni ženství (Matka Země, les, chaos) jakoby chyběl, ačkoliv ta je jím právě kultivována. K lepšímu objasnění problematiky tohoto druhu bych doporučil čtenáři přečtení např. této publikace: Julius Evola: *Metafyzika sexu*, Volvox Globator, Praha 2009, k danému tématu jedna z nejobšrnějších prací, pozn. překl.). **Evropa je civilizační prostor z kultivované ženskosti umístěné do mužského rámce.** Je to kultura, v níž původní samorodá a divoká Kybelé byla proměněna v Démétér (paradigma z kultivované půdy), Héru (paradigma manželky), Athénu (paradigma mužské ženskosti), Artemidu (paradigma nevinnosti).

Taková jedinečná Evropa může být viděna jako věčná struktura. „Věčná“ v relativním smyslu, ve srovnání s historickými epochami probíhajícími v souvislosti s ní.

Na měření času je nezbytný pevný souřadnicový systém. Pro měření historické doby je nezbytný rovněž souřadnicový systém, ale už ne kosmického, nýbrž sémantického plánu. Evropská historie má význam pouze jako soubor epoch realizujících se uvnitř tohoto nezbytného systému, kterým je „věčná Evropa,“ její Logos. Je to Logos středomořské civilizace, která je civilizací právě proto, že všechny její procesy probíhají v sémantickém poli jednou a navždy z vítězíššího Olympu, v záři boha-slunce. Evropa je věčná ve stejném smyslu, jako je věčné Slunce. Samo o sobě je neměnné ve vztahu k ročním obdobím nebo denní době. Pro nás vychází a zapadá, slabě svítí v zimě a v létě sálá teplo. Ale samo o sobě je Slunce neměnné – pro něj není den nebo noc, zima nebo léto. **Evropa je zemí Apollónovou.** Je stále jedna a táž, ale my pozorovatelé žijící stále na oběžnici evropského Logu zažíváme na nás samých jeho epochy, podléháme jim svou účastí na nich. Evropský čas, hodiny Evropy v její struktuře významů – proto to jsou sluneční hodiny, gnómóny či vodní klepsidry – se počítají podle míry blízkosti či vzdálenosti od slunečního Logu světla. A jako je dlouhý roční cyklus a krátký denní, tak i v evropské historii je mnoho vírů, malých, středních a velkých, v souvislosti s nimiž se společnost vzdaluje svému centru a znovu se k němu navrácí v nové fázi sémantické spirály. Evropa ve svém filozofickém měřítku je představována platónskou filozofií v helénské kultuře jako vrcholný projev Logu světla. Platónismus je vítězstvím bohů nad Titány ve sféře myšlení.

Ve stejném období jako Platónova a Aristotelova filozofie, rodí se koncept univerzální říše uvedený do reality Alexandrem Velikým a dosahující vrcholu za starověkého Říma. Filozofie a politika Apollónova (v podobě teorie i praxe budování říše) se slučují v impérium.

Křesťanství je později také pronikáno helénským duchem a po té, co se stalo oficiálním náboženstvím Říma, podporuje a upevňuje tento platónsko-imperátorský vektor ospravedlňujíc jej obrácením k nové, tentokrát křesťanské metafyzice a teologii. Od 4. století našeho letopočtu se stává označením pro sjednocenou Evropu křesťanství, křesťanská

oikúmené, která je nástupkyní středomořského civilizačního obsahu jak ve filozofii, tak i v politice. A tento stav přetrvává všeobecně po celé období středověku.

Novověk jako Antievropa

Až v novověku, když evropská historie vstoupila do poslední fáze své historické existence, se stáváme svědky probuzení Logu temna Kybelé plazícího se zpod oslabené olympské nadvlády. Had byl zbaven okovů, osvobozen a začíná se připravovat na odvetu. Z mytologického úhlu pohledu je to probuzení Titánů, jejich nový pokus přehodnotit výsledky kdysi prohrané a neustále bojované a věčně prohrávané bitvy. Je to povstání chthonických sil, nespoutané démonické matérie. Je to útok na Krista, kastovní společnost, na indoevropskou cestu, na sakrální tradici, není to to, co dělalo Evropu Evropou. Tak se rodí Antievropa, stejně podobná pravé, jako je Antikrist podobný Kristu. Tato Antievropa jedná jménem Evropy, které se postupně zevnitř zmocňuje. Titáni v boji vytlačují bohy z Olympu a počínají vládnout jejich jménem. To jsou buržoazní revoluce a příchod třetího stavu, ale už ne stavu indoevropských zemědělců, ale nositelů jiného, obchodního, fénického, thalaso-kratského, námořního ducha (*viz koncepce boje atlantického a kontinentálního principu, z níž nejen Dugin v podstatné míře vychází, pozn. překl.*). Je to návrat Atlantů tam, kam Herkulovy sloupy odpíraly přístup – nec plus ultra.

Novověk je smrtí Evropy a její proměnou v něco úplně jiného. Středomořská civilizace si částečně ponechává svou tvář, ale je od základu přeformátována zevnitř, obydlena radikálně jinými obyvateli, kteří vystoupili z hlubokých sklepů, podzemních chodeb a zmocnili se dřívějších legitimních obyvatel, z nichž učinili zajatce.

Tato fáze probíhá od 16. století do dnešních časů na poli městské literární kultury, která vznikla během křesťanského středověku. To je nové bitevní pole, kde se věčným protivníkům bohů Evropy podařilo dosáhnout nemyslitelných úspěchů. Filozofie a politika se staly bitevním polem, na němž Antievropa mohla zaujmout vedoucí pozice. **Moderna je návratem Velké Matky a jejího potomstva.** Had Python se vrací a provádí protiútok na Apollóna. Svatyně v Délfách je uzavřena. To znamená, že Python se vrátil k vládě.

Posledním akordem evropského dramatu je 20. století. Evropa v agónii sbírá sílu, aby vybojovala svůj poslední boj s Antievropou (což naprosto jasně chápou Martin Heidegger nebo Julius Evola, Ernst Jünger nebo Oswald Spengler), ale utrpí porážku – vojenskou, politickou, ideologickou, filozofickou, technologickou. Ve druhé polovině 20. století triumf Moderny a Logu temna jsou natolik očividné, že nemají významné soupeře. Odpor byl zlomen, nastala vláda Titánů (*Duginův postoj k této problematice a k vymezení moderny a postmoderny pro přesnější pochopení např. zde: Čtvrtá politická teorie. Konec 20. století – konec éry moderny, srov. též např. zástupce západních myslitelů, Alaina de Benoist: Konec moderny (Alain de Benoist – úryvek z Manifestu tzv. Nové pravice), zkrácený text, pozn. překl.*).

V takové situaci je postmoderna „poslední pečeti.“ V tomto novém modelu vidíme kulturní a civilizační proporce, které nemají nic společného s tím, co by se dalo a mělo být zváno

„Evropou.“ Evropa, v níž Python zabíjí Apollóna a Titáni pohlcují a stravují ke své potěše Dionýsovo srdce a navždy zapomínají na „jimi zabitého boha,“ zaměřivše se na klidné odpolední stravení pozřeného, nemůže být nazvána „Evropou.“ Je to už něco jiného.

Antievropa a Rusko

Ruské pravoslaví, ruské impérium, ruský jazyk, ruská kultura a ruská hierarchická společnost (kněží, vojáci, pracující), to je jeden z pólů apollónské civilizace, slunečních zahrad a polí. Navíc Byzanc, jejímiž pokračovateli jsme, byla přímou dědičkou helénského ducha, jeho nejarchaičtější oblastí, kde se původní evropské hodnoty – patriarchát, heroismus, odvaha, olympská vertikální hierarchie, askeze (*to znamená nejen například skromnost, ale v původním řeckém významu veškerou praxi vedoucí k upevňování disciplíny, pozn. překl.*), sebeobětování – uchovaly lépe a déle, než jinde. Například platónismus pronikl do západní Evropy právě z Byzance autentičtější, než při zprostředkování arabským předáním dědictví Aristotelovo. Proto je Rusko částí věčné Evropy a osud Starého světa nám rozhodně nemůže být lhostejný, vzhledem k tomu, že ve značné míře je i naším osudem.

Kromě toho, ruská kultura posledních staletí je hluboce ovlivněna Antievropou, povstalými Titány demokracie, liberalismu, materialismu a vědeckého světového názoru. Nejen bolševici nebo liberální elity 90. let přinesli do Ruska duch materialistické civilizace. Byli jsme pod vlivem ďábelských čar rozkladu mnohem dříve, když jsme nastoupili cestu „modernizace.“ Evropská moderna je proces likvidace věčné olympské sakrální Evropy, jejího nahrazení. Jenže do Ruska pod rouškou „Evropy“ nejvíce přicházely právě tyto dekadentní, regresivní, titánské a kybeléské tendence. Pod egidou „evropeizace“ bylo z Rusů vyháněno vše, co mělo právě vztah k pravé Evropě: křesťanství, říše, hierarchie, patriarchát, askeze a orientace na ducha, to znamená základy kultury idejí a idealismu (podle Sorokina). To vše bylo zaměňováno materialistickým feminoïdním technokratickým smetím, titánskými lžímýty pokroku a rozvoje. Apollón zná věčnost, nezná rozvoj a pokrok. Evropa a pokrok jsou vzájemně se vylučující věci. Ale poslední staletí se uskutečňují monstrózní změny. Naše společnost uvázla v Antievropě.

Geniální ruský prorok Fjodor Dostojevskij v řadě svých románů ukázal, že všechny západní ideje přinesené na ruskou zemi z Antievropy u nás selhávají – kapitalismus v románu *Výrostek*, socialismus v *Běsech*, individualismus v *Zločinu a trestu*. Pravá Evropa je v Třetím Římu, v pravoslaví a caru, v křesťanství a ruské tradici, v zemi a národních slovanských obyčejích, v obřadech starobylého indoevropského lidu.

V epoše postmoderny se smrt Evropy stává zjevnou. V míře, ve které se orientujeme na Západ a podléháme mu, se podílíme na úpadku Logu světla. Nebyli jsme to my, kdo začal nový cyklus titánomachie, ale ochotně jsme se do něj zapojili a dokonce jsme se v 20. století snažili dostat do jeho čela. Bohužel se tímto směrem i nadále ubíráme a pouze skutečnost, že dnes máme poněkud odstup a něco odmítáme, nám dává poslední šanci odvrátit se od Antievropy a zachránit to, co zůstalo z pravé Evropy. Tato šance je nevelká. Destruktivní procesy posledních staletí odvedly svoji práci. V té míře, v jaké jsou současní Rusové „evropeizovaní“ a „současní,“ jsou také beznadějně a nevléčitelně nemocní.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Ještě něco doutná v našem lidu, co ho odvrací od propasti zvané moderní Evropa či Západ. Ale setrvačnost směřování je příliš silná a úsilí, které je nutné vynaložit na opravdovou konzervativní revoluci, sluneční a vpravdě evropskou, musí být obrovské. Je očividné, že se nám nepodaří zůstat stranou od finálního cyklu titánomachie, ve kterém se Titánům podařilo realizovat odvetu. Avšak ... je lepší prohrát s Bohem, než vyhrát s ďáblem. Alespoň se právě takto vytváří opravdová heroická indoevropská etika. Ale pokud budeme s plnou rozhodností bojovat do posledního vítězného konce, kdo ví, jak se události vyvinou. Antievropu je nezbytné vyvrátit z kořene, spálit na prach, zbylé chtonické síly poslat zpátky do propasti Tartaru. To od nás žádá pravá Evropa. Naše stará, věčná, skutečná Evropa. Evropa Krista Všemocného.

Úvaha Alexandra Dugina **За истинную Европу** vyšla na stránkách Evrazia 30. dubna 2015. Český překlad vyšel na stránkách Kalijuga. Překlad Croix.